

פרוטוקול מס' 305
מישיבת ועדת החוקה, חוק ומשפט
חל-אביב, י"ד באדר א' תשל"ג - 16.2.1973, שעה 9.30

נ כ ח ר :

חברי הועדה:
י. גולדשמידט - היו"ר
א. אנקוריון
מ. ביבי
מ. בן-פורת
ש. פרידמן

מוזמנים: פרופ' ידין - משרד המשפטים

קצרנית: מ. איזנברג

סדר-היום: א. חוק לתיקון פקודת דיני הראיות (מס' 2)
תשל"ג-1973;

ב. חוק לתיקון פקודת ביטוח רכב מנועי
(סיכוני צד שלישי) תשל"ב-1972.

=====

א. חוק לתיקון פקודת הראיות (מס' 2) תשל"ב-1972

היו"ר י. גולדשמידט: אני פותח את הישיבה.
הסעיף הראשון בסדר-היום - חוק לתיקון פקודת הראיות (מס' 2) תשל"ב-1972. כיוון שקבלתי פנייה מחבר הכנסת ארידור שלא לסכם היום, היות ויש לו הערות ולא יוכל להשתתף בישיבה זו, אני מציע שנעבור לסעיף ב' בסדר היום. אמנם הועדה יכולה להחליט שהיא מסכמת היום את הדיון בחוק לתיקון פקודת הראיות ותאפשר לחבר הכנסת ארידור להגיש הסתייגויותיו, אבל אני בכל זאת מציע שנעבור לסעיף ב' בסדר-היום.

מ. ביבי: אני מציע שנסכם עכשו את הדיון בחוק לתיקון פקודת הראיות.

היו"ר י. גולדשמידט: אנו עוברים אפוא לסיכום הדיון בחוק לתיקון פקודת הראיות (מס' 2) תשל"ב-1972. לפניכם הנוסח הלבן שהוצע על ידי משרד המשפטים. אני מציע שנשווה את הנוסח הלבן עם הנוסח הכחול.

בסעיף 56א(א) בנוסח הלבן מוצע:
"שמו של יצרן, אורז או מגדל (להלן יצרן) או שם עסקו או סימן המסחר שלו או שם אחר או סימן המסחר שלו או שם אחר או סימן אחר או על מה שמחובר או נספח אליהם יהיה ראייה לכאורה שהוא היצרן. שייצר, ארז או גידל את הטובין".

פרופ' ידין: בשורה השניה נפל שיבוש, והמלים "או סימן המסחר שלו או שם אחר" מופיעות פעמים. פעם אחת צריך למחוק אותן.

היו"ר י. גולדשמידט: הועדה הוסיפה "אורז" ו"מגדל" והחליפה את המונח "מצרף" ב"טובין".

א. אנקוריין: אני מכיר את המונח "טובין" מחוקי המכס. אני בטוח שבפקודת הראיות אין זכר למונח זה.

פרופ' ידין: בפקודת הראיות אינו מופיע, אבל בפקודת הפרשנות הוא מופיע.

א. אנקוריין: אינני מערער על המונח. אני רק שאלתי איפה הוא מופיע.

היו"ר י. גולדשמידט: הוא מופיע גם בחוק המטלטלין. הגב' פנחסוביץ אמרו שהביטוי ההולם ביותר הוא טובין. לכן הייתי מציע שנקבל מונח זה.

הוחלט להשאיר את המונח "טובין" בנוסח הלבן

פרופ' ידין: אני מבקש לשנות מבנה המשפט בסעיף 57א(א). אני חושב שמבנה המשפט בסעיף 57א(ב) עדיף על המבנה בסעיף 57א(א). על פי מבנה זה ייאמר בסעיף 57א(א)

"נמצא שמו של יצרן, אורז או מגדל או שם עסקו או סימן המסחר שלו או שם אחר או סימן אחר, שיש בו כדי לזהות יצרן הנמצא על טובין - - - - -"

הסדר שבו מופיעים היצרן, האורז והמגדל אינו נראה לי הגיוני. הסדר צריך להיות: יצרן, מגדל או אורז.

הוחלט כי במקום: "יצרן, אורז או מגדל", יבוא: "יצרן, מגדל או אורז".

היו"ר י. גולדשמידט: אני מציע שאחרים המלים "או סימן המסחר שלו" יבוא פסיק.

הוחלט כי אחרי המלים "או סימן המסחר שלו" יבוא פסיק.

היו"ר י. גולדשמידט: אני מציע להשמיט הא הידיעה מהמלה "המסחר" ובמקום "סימן המסחר" יהיה "סימן מסחר".

א. אנקוריין: אני מצטרף להצעה זו, כי יכולות להיות לאדם מספר פירמות ועל כן יש לו כמה סימני מסחר.

פרופ' ידין: אני מציע כי סעיף (א) ינוסח כך: "נמצא על טובין או על אריזתם או על מה שמחובר או נספח אליהם, שמו של יצרן, מגדל או אורז או שם עסקו או סימן מסחר שלו או שם אחר או סימן אחר שיש בו כדי לזהותו, יהיה בכך ראייה לכאורה שהוא האדם שייצר, גידל או ארז את הטובין".

א. אנקוריין: האם ברור ש"אדם" כולל חברה?

פרופ' ידין: זה נאמר בפקודת הפרשנות. אבל אפשר לכתוב: "ראייה לכאורה שהוא יצר" ולהשמיט את המלה "אדם".

א. אנקוריין: השמטת את המלים "(להלן יצרן)" ?

פרופ' ידין: כן, כי הן מיותרות.

הוחלט כי סעיף 57א(א) ינוסח כדלהלן:

" נמצא על טובין או על אריזתם או על מה שמחובר או נספח אליהם, שמו של יצרן, מגדל או אורז, או שם עסקו או סימן מסחר שלו או שם אחר או סימן אחר שיש בו כדי לזהותו, יהיה בכך ראייה לכאורה שהוא יצר, גידל או ארז את הטובין".

היו"ר י. גולדשמידט: אנו עוברים לסעיף 57א(ב). והנוסח המוצע בנוסח הלבן הוא:

"נמצא על טובין או על אריזתם או על מה שמחובר או נספח אליהם שמו של משווק בלבד או שם עסקו או סימן המסחר שלו או שם אחר או סימן אחר שיש בו כדי לזהות משווק, יראו כאילו הוא יצר, ארז או גידל את הטובין, אלא אם הוכיח שמסר בהזדמנות ראשונה לקונה או לתובע מי היצרן, בדרך שיש בה כדי לזהותו".

גם בסעיף זה נכתוב "סימן מסחר" ולא "סימן המסחר". במקום "לזהות משווק" אני מציע לכתוב "לזהותו", ובמקום "מי היצרן", אני מציע לכתוב "מי הוא היצרן".

א. אנקוריון: בסעיף א' מחקרנו את המלים "(להלן היצרן)". אם בסעיף א' אנו מזכירים רק "יצרן" ומתכוונים גם למגדל ולאורז צריך לפרט זאת.

במקום המלים "או לתובע" אני מציע לכתוב: או למי שבא לעשות את החקירה המוסמכת".

מ. בן-פורת: ואם המדינה היא התובעת?

א. אנקוריון: כאשר נאמר "תובע" הכוונה היא לתובע של המדינה. בישיבה הקודמת דברנו על הקונה ועל הפקח או השוטר שבא לברר אצל המשווק מי הוא היצרן.

מ. בן-פורת: אני מציע להשאיר את הנוסח המוצע "לקונה או לתובע".

ש. פרידמן: אני הייתי מציע להשאיר בסעיף א' את המלים "(להלן היצרן)".

פרופ' ידין: אני מוכן לקבל את ההצעה כי בסעיף (א) תשארנה המלים "(להלן יצרן)". אני מסכים שזה יכול להקל. ממילא סעיף (ב) אינו הגיוני, כי בשורה השלישית שלפני הסוף שוב כתוב: יצרן, ארו או גדל. אם בשורה שלפני האחרונה מדברים על "יצרן" אפשר לכתוב בסעיף (א) "(להלן יצרן)". אבל זו איננה השאלה. השאלה העיקרית היא בתכן הסעיף.

סעיף קטן (א) הוא ענין של ראיות. אומרים: אם על בקבוק החלב כתוב "תנובה", מי שסועף שתנובה ייצרה או ארזה את החלב, אינו צריך להוכיח שום דבר; כתוב על הבקבוק - "תנובה". אבל "תנובה" יכולה להגיד: זה איננו החלב שלי, מישהו אחר השתמש בבקבוקים שלי.

בסעיף קטן (ב) הענין חמור יותר. מוכרים בסופרמרקט לחם, ועל האריזה כתוב "סופרמרקט". ובלחם נחגלה מקס. סעיף קטן (ב) אינו בא להקל ולהגיד שהסופרמרקט רק שיווק את הלחם, אלא הוא בא להעניש את הסופרמרקט על המצאות המקס בלחם; ואפשר להגיש את התביעה שצריך להגיש נגד המאפיה נגד הסופרמרקט; אפשר להגיש נגד הסופרמרקט גם תביעה פלילית, במידה ויש בזה עבירה פלילית, וגם תביעה אזרחית, במידה והקונה יש לו תביעת נזיקין. לכן אנו כותבים: יראו כאילו הוא יצר, גידל או ארו את הטובין, אלא אם הוא גילה את היצרן.

אשר למסירת שם היצרן, יכול להיות שמספיק להגיד: אלא אם גילה שם היצרן, או את היצרן, בהודמנות הראשונה.

א. אנקוריון: השאלה היא, למי הוא גילה? כי אם גילה לאשתו, זה אינו מספיק.

היו"ר י. גולדשמידט: נדמה לי שסעיף (ב) כפי שהוא מנוסח מספק את דיוני הועדה וסיכומיה.

מ. ביבי: ישנם רוכלים המשווקים סחורה שאין עליה סימון שם היצרן. לדוגמה, רוכל עומד בקרן רחוב ומוכר נעלים של יצרן בלתי ידוע; או דוגמה אחרת, בעל חנות מכולת מוכר חלבה שאין עליה סימון של שם היצרן. במקרה האחרון, בעל החנות אחראי. אבל מהרגע שמוכר מוכר בקרן רחוב ומוכר סחורה שאין עליה סימון של היצרן?

היו"ר י. גולדשמידט: העצה הטובה היא, שלא לקנות אצל רוכלים כאלה. אם אתה רוצה להיות לקוח מוגן על ידי החוק,

תיכנס לחנות מוכרת.

מ. ביבי:

ישנם רוכלים ההולכים מבית לבית ומציעים
סחורה ויש הקונים מהם.

פרופ' ידין:

לענין זה ישנם חוקים אחרים כמו חוק הכשרות
המשפטית.

פרופ' ידין:

אני מציע שבסעיף (ב) ייאמר:
נמצא על טובין או על אריותם או על מה
שמחובר או נספח אליהם שמו של משווק או
שם עסקו או סימן המסחר שלו או שם אחר או סימן אחר שיש בו כדי לזהותו,
נלא נמצא כאמור שמו של היצרן, יראו את המשוק לכל ענין כאילו הוא
היצרן, זולת אם גילה בהודמנות הראשונה למי שחקר בדבר את זהות
היצרן.

מ. ביבי:

לפי נוסח זה הוא אינו חייב לענות.

פרופ' ידין:

אם הוא אינו עונה, הוא משלם את הקנס.
גם הסעיף המוצע לא חייב אותו לענות. הוא רק
נוחק לו מוצא להסיר מעל עצמו את האחריות.

היו"ר י. גולדשמידט:

במקום "למי שחקר בדבר" אני מציע לכתוב:
לכל מי שחקר בדבר.

א. אנקוריון:

מה במקרה שהמשווק אינו קונה ישירות מבית
החרושת, כלומר מהיצרן, אלא מסיטונאי,
ולמעשה רק הסיטונאי יכול לגלות שם היצרן?

פרופ' ידין:

הוא צריך לדעת מי היצרן. אם הוא רוצה לזכות
ביתרון שרק הפירמה שלו מופיעה על הסחורה, הוא
מקבל על עצמו את הסיכון שיתפסו אותו על פגם בסחורה.

היו"ר י. גולדשמידט:

הנוסח הזה נראה לי. אבל אני רוצה לשאול:
מי אחראי על הפגם שנמצא בטובין? אם אומרים:
"גילה לכל מי שחקר זהותו של היצרן", הרי היצרן יכול להיות היצרן
או האורז או המגדל. היות והאורז כלול בהגדרת "יצרן", האם מספיק
שהמשווק יחז שמו של האורז, או שאנו רוצים לחייב אותו לומר מי יצר
את הטובין. על ידי השימוש בהגדרה "להלן היצרן"...

פרופ' ידין:

אנו שמים את השלושה בשק אחד.

היו"ר י. גולדשמידט:

יכול להיות שהפגם איננו באשמת היצרן
אלא באשמת האורז. אל מי אנו רוצים להפנות?

א. אנקוריון:

לפי החוק אלו הן עברות מהותיות. לגבי עבירות
כאלה אין מבקשים כוונה. החוק אומר: מי שמוכר
דבר כזה וכזה, ייאשם. בבית המשפט זה הופך לענין של דרגת העונש.

פרופ' ידין:

יש חוקים המטילים חובות על המשווק. יש חוק
האומר: לא ישווק ולא יארוז ולא יגע בלחם
שיש בו גוף זר. ואז איננו צריכים את החוק הזה. אבל אנו מוסיפים
אותו כי יש חובה אזרחית שחלה לא בלאו הכי על המשווק, אלא חלה על
היצרן, המגדל או האורז. ואנו אומרים שאנו מטילים אחריות זו גם על
המשווק. כמובן שהתוצאה של סעיף זה, אין בה כדי לשחרר את האחרים
מאחריותם. מאפיית הלחם נשארת אחראית, למרות שלפי סעיף זה גם המשווק
אחראי. אנו איננו אומרים שיראו רק אותו כאחראי, ועל האחרים אין
מסתכלים. זה מעורר את השאלה שאיננו יודעים בדיוק איזו אחריות
אנו מטילים על המשווק, זו של היצרן, זו של המגדל או זו של האורז.
שאלה זו יכולה להיות רלבנטית בהנחה, שלא האחריות של זה כאחריות של זה.
ברור רק דבר אחד, שאם אנו אומרים שהוא צריך לגלות זהות היצרן,
הוא יצא ידי חובתו אם מסר זהותו או של היצרן או של המגדל או של האורז.

כי בסעיף (א) כתוב "יצרן, מגדל או אורז (להלן יצרן)". אני חושב שלמען המטרה המעשית של הדבר, זה מספיק. אם לא קבלתי שם היצרן אלא שם האורז, לא יהיה לי קשה למצוא את שם היצרן, ואני יכול לשחרר את המשווק. אני חושב שהניסוח הזה עונה על כך. ואני מסכים להצעת היושב-ראש, שיהיה כתוב: "לכל מי שחקר בדבר". אולם אינני שקט כל כך, כי אינני יודע אם הוא אחראי כמו יצרן, מגדל או אורז או כמו שלושתם. יכול להיות שהאחריות שווה, ואז אין נפקא מינה ביניהם. ואולי יש לסתפק בהסדר זה למרות שיש נקודה שאינה מובהרת כל צרכה. ובמידה ויחברר במציאות שהדבר אינו מתבצע בשלימות, אפשר יהיה להוסיף עוד פרטים.

סעיף קטן (א) לכל הדיעות שייך לפקודת הראיות, כי אומרים שזו ראייה לכאורה. סעיף קטן (ב) מבחינת המשמעות המטריאלית שנתנו לו לגבי הטלת אחריות, אינו שייך לפקודת הראיות. זה איננו ענין פרוצסואלי או הוכחתי. אבל לא יהיה אסון אם גם חלק זה יופיע בפקודת הראיות, אלא שמבחינת המקום זה איננו המקום הנכון. ואם הועדה מקדישה עבודה כל כך מדוייקת לענין זה, אולי כדאי לחשוב שלא להכניס זאת לפקודת הראיות, אלא לחוק אחריות המשווק. אבל לא יהיה אסון אם שני החלקים יופיעו בפקודת הראיות, אף על פי שאנו נמנעים לקבוע בפקודת הראיות דבר שאינו שייך לסוגיה זו.

היו"ר י. גולדשמידט: השאלה התעוררה בוועדה, ואחרי שיקולים רבים החליטה שסעיף (ב) יכלול בפקודת הראיות. אם משרד המשפטים רוצה לשנות שם החוק, ולהפוך אותו לחוק עצמאי, יביא הצעה כזאת.

פרופ' ידין: אם הועדה דנה בשאלה והחליטה כאשר החליטה, אינני מעורר את השאלה.

א. אנקוריין: האם חוק זה בא ביזמת משרד המסד והתעשייה?

פרופ' ידין: ביזמת הפרקליטות, כילפרקליטים היו קשיי הוכחה. אמרנו שנקל עליהם על ידי סעיף (א). עד שדברו על סעיף (א), הגיעו לסעיף (ב).

א. אנקוריין: אם סעיף (ב) אינו יכול להיות חלק מחוק אחר, אני מציע שיהיה חלק מפקודת הראיות.

היו"ר י. גולדשמידט: בזה סיימנו את הטיפול בהצעת חוק זו. כאשר תקבל הועדה נוסח חדש ממשרד המשפטים, תוכל לעבור עליו.

מ. בן-פורת: דנו בהצעת חוק זו במספר ישיבות לא קטן. והכל ברור. אני מציע שהיושב-ראש יעבור על הנוסח שיומץ על ידי משרד המשפטים. וימציא אותו לחברי הועדה. מי שתהיינה לו הערות, ימציא אותן ליושב-ראש. אין מקום להביא זאת שוב לפני מליאת הועדה. מדוע לא נזרו תהליך החקיקה?

א. אנקוריין: אולי זו הצעה טובה, אבל היא לא תקצר את הדרך.

היו"ר י. גולדשמידט: הועדה יכולה לגרום: מיצינו את הנושא, לא נשאר אלא ענין שבניסוח ואנו סומכים על היושב-ראש. אני מוכן לקבל זאת. אבל, לא הייתי רוצה להפוך זאת לשיטת העבודה של הועדה, מה גם שחבר הכנסת ארידור ביקש שנאפשר לו להעיר הערותיו.

מ. בן-פורת: 5 ישיבות אנו מטפלים בהצעת חוק זו.

ש. פרידמן:
אני מבין את המניעים של חבר הכנסת בן-פורת אבל קשה לי לקבל את הצעתו. היא עלולה להכניס שיטת עבודה שאינה בריאה, שיטת האלמינציה, ועל ידי מקרים חיצוניים יתקבלו דברים בלתי רצויים. אם חבר כנסת לא יוכל להתפנות כדי להגיש הערותיו, דעתו לא תמצא בטו. אני חושב שאין השכר שקול כנגד הנזק שעלול להגרם.

היו"ר י. גולדשמידט:
אני מבין שגם לגבי הצעת חוק זו ננהג על פי השיטה המקובלת בוועדה.

ב. חוק לתיקון פקודת ביטוח רכב מנועי (סיכוני צד שלישי), תשל"ב-1972

היו"ר י. גולדשמידט:
אנו עוברים לסעיף ב' בסדר-היום - חוק לתיקון פקודת ביטוח רכב מנועי (סיכומי צד שלישי) תשל"ב-1972.

נשמע דברי פתיחה מפי פרופ' ידין.

פרופ' ידין:
פקודת ביטוח רכב מנועי הקיימת עוד משנת 1947, ואשר ניתן לה נוסח חדש בשנת 1970, מטילה חובת בטוח של כלי רכב בפני תביעות שנפגעים עלולים להביא נגד בעל רכב. בשנת 1968 הכנסת תיקון די מרחיק לכת בכיוון של הרחבת זכויות הנפגעים נגד המבטח, נגד חברת הבטוח. הצעת התיקון שלפניכם אף היא באה להרחיב זכויות הנפגעים. סעיף 24 כפי שהוא היום אומר, שאם לפני שאירעה תאונה בוטלה הפוליסה בהסכמה הדדית של שני הצדדים או בחוקף הוראה שבה, אין חברת הבטוח חייבת לשלם לניזוק או לשאיריו. אולם להוראה זו היה חריג האומר: "אולם אם הייתה סיבת הביטול, או אחת-הסיבות לכך, כרוכה בכשרו של בעל הפוליסה לנהוג ברכב, בדרכי נהיגתו ברכב או בהיותו פרוע או מופרע, לא יהיה לביטול חוקף כלפי הניזוק או שאיריו אלא כעבור שבעה ימים לאחר שניתנה הודעה על ביטולה לרשות הרישוי".

במלים אחרות, רק אם ביטול הפוליסה בא מסיבות מיוחדות המפורטות כאן, לא יהיה תוקף לביטול אלא שבעה ימים לאחר שניתנה הודעה על הביטול לרשות הרישוי.

החבר שהגנה של הניזוק חלשה מדי, כי הזכויות שלו נשארות קיימות רק במקרים המיוחדים המפורטים בחלק השני של סעיף 24.

לכן מוצע עכשו, כי במקום הסיפא החל במלים: "אולם אם הייתה סיבת הביטול", יבוא: "אולם לא יהיה לביטול תוקף כלפי הניזוק או שאיריו אלא כעבור עשרת ואחד יום לאחר שניתנה לבעל הפוליסה הודעה בכתב על הביטול".

במלים אחרות, לא רק אם הביטול כרוך בכשרו של בעל הפוליסה לנהוג ברכב, בדרכי נהיגתו ברכב, או בהיותו פרוע או מופרע, לא יהיה לביטול תוקף כלפי הניזוק או שאיריו, אלא בכל מקרה שהפוליסה מתבטלת בהסכמה הדדית או בחוקף הוראה שבפוליסה, לא יהיה תוקף לביטול אלא 21 יום אחרי שניתנה לבעל הפוליסה הודעה בכתב על הביטול.

מ. ביבי: מדוע?

פרופ' ידין:
נניח שהיום בוטלה הפוליסה וכעבור שבוע תקרה תאונה. אם יתקבל התיקון יוכל הניזוק לקבל פצוי מחברת הבטוח, למרות שהפוליסה בוטלה, ולא יהיה נפקא מינה לגבי עילת הביטול. כעבור 21 יום, אם חברת הבטוח הודיעה לבעל הפוליסה על הביטול ועברו 21 יום - תקופה שמעריכים שהיא מספיקה כדי שהמבוטח יוכל

לחדש את הביטוח בחברת בטוח אחרת - חברת הכטוח פטורה. זאת אומרת יש תקופה הגנה של 21 יום, כדי שלא יוצר מצב שהיום החברה מבטלת את הבטוח, וכעבור יומים כאשר המבוטח עוד לא ידע על הביטול, ולא היתה לו הזדמנות לדאוג לבטוח אחר, קורית תאונה והוא בלתי מכוסה.

ש. פרידמן: אני מבין שהרחבת הזכויות היא בשני כיוונים: א. הארכת המועד. ב. סלוק הסייגים. האם זה חל גם במקרה שלא שולמו דמי הפוליסה?

פרופ' ידען: בדרך כלל שאלה זו אינה מתעוררת. כי הפוליסה היא לתקופה מוגבלת ומשתלמת מראש.

א. אייזנברג: בסעיף הראשון התיקון המוצע הוא שלגבי הצד השלישי, ביטול הפוליסה חופט לא כעבור 7 ימים אלא כעבור 21 יום. זה בודאי תיקון רצוי. התיקון השני הוא, שבמקום שההודעה על הביטול תנתן לרשות הרשוי, היא תנתן לבעל הפוליסה.

הי"ר י. גולדשמידט: האם אין מקום לחשב שב-21 יום אלה הנזוק יוכל לפנות לשתי חברות בטוח? נניח שהפוליסה בוטלה בהסכמה הדדית. כעבור 10 ימים עשה בעל הרכב בטוח חדש. 2 ימים אחר כך קורית תאונה. הנזוק יכול לומר: אני יכול ללכת לחברת הביטוח הראשונה אף על פי שהחווה בוטל, כי אני נמצא במסגרת ה-21 יום, או שאני יכול ללכת לחברת הבטוח השנייה. האם זו הכוונה, או שאנו צריכים לדחות אפשרות זו, ולהוסיף: אלא אם נעשה חוזה בטוח חדש?

מ. בייבי: המציאות איננה שבעל הרכב משלם לשתי חברות בטוח. אם תוקף פוליסת הבטוח הוא עד 1.1.73 והחברה רוצה לבטל את הפוליסה באוקטובר, היא צריכה להודיע למבוטח שלושה שבועות מראש. עבור ה-21 יום ישלם המבוטח לאותה חברה. ואם המבוטח פונה לחברה אחרת, הוא ישלם רק מהיום שבו פג תוקף הבטוח בחברה האחרת. הוא לא ישלם פעמים.

הי"ר י. גולדשמידט: המשך הדיון בהצעת חוק זו בישיבה הבאה.

ישיבה זו נעולה.

הישיבה ננעלה בשעה 11.40